

Prolog

Karetní trik

Stařík mi rozdál eso. Zvedl jsem ho a vzápětí nechal spadnout lícem nahoru vedle dalšího esa a dvou spodků přede mnou. Jeden roh karty přistál na plesnivém, vysušeném drobtu chleba přilepeném ke stolu. Ležela teď nakloněná ke mně, jako by zdůrazňovala to, co bylo zřejmé.

„Dva spodci, každý s esem,“ řekl jsem. „To je dvojice kopiníků.“

Stařík se sklonil nad stolem a jeho dlouhé hnědé mastné vlasy a vousy rámovaly křivý úsměv. Zamával rukama, jako by ho právě smetly okolnostmi, které nemohl předvídat.

„Takže jsem zase prohrál, co?“

Rozhlédl se po místnosti, jako by hrál divadlo pro publikum. Lokál byl prázdný, až na jednoho opilce chrápajícího v koutě a hostinského, který se věnoval nevděčné práci: vytírání podlahy.

Stařík se ke mně otočil zády, jednu ruku nechal klesnout do klína a druhou přivolal hostinského, aby nám natočil nové pivo do džbánek, které nebyly o nic čistší než prkna podlahy.

„Nezdá se, že bys hrál karty kdovíjak dobře,“ poznamenal jsem.

Můj protivně veselý společník se na mě usmál. Měl dokonalý chrup. Špinavé mastné vlasy, potrhaný plášť, vychrtlý jako hrábě. Jeho sandály mi připomínaly taková ta svlékací představení, při kterých si tanečnice omotaly tělo látkovými pruhy a svíjely se na jevišti; nedalo se říct, že jsou nahé, ale určitě by nastydly, kdyby vyšly ven. Ale ty zuby? Rovné. Vyčištěné. Dokonalé. Jediný pohled na jeho ruce mi odhalil prsty bez mozolů a nehty pečlivě ošetřené.

„Člověk se musí sám sebe ptát, co asi tak může způsobit, že lord mág zabloudí do téhle hospody a začne prohrávat v kartách krvavé peníze,“ poklepal jsem na komínek mincí na mé straně stolu. Na začátku večera jsem měl jenom jednu.

Stařec pokrčil rameny. „Třeba jsem povznesen nad takové malichernosti, jako jsou peníze.“

„Třeba,“ řekl jsem a zhluboka se napil piva, čehož jsem vzápětí litoval. „Na druhou stranu, možná ti nevadí sledovat, jak celý večer přesunuju mince z tvé strany stolu na svoji, protože nemáš v úmyslu nechat mě s nimi odejít.“

Mág posbíral karty a znovu je začal míchat. „Řekli mi, že jsi chytrý.“

„Nezapomeň jim za ten kompliment poděkovat.“

Rozdal na další Přepadení země. Čtyři karty každému. Počítaly se pouze karty s figurami.

Podíval jsem se na svoje karty a zjistil, že všechny čtyři jsou dvojky. Děda mi právě rozdal osminohého koně. Řekl bych, že tentokrát mě nechtěl nechat vyhrát.

„Tak co tedy bude?“ zeptal jsem se.

„Tohle bude.“ Jeho úsměv byl rázem pryč. Stejně jako veškerá přetvářka.

„Dnes večer zemřeš, Kellene z rodu Ke.“

„Počítám, že sis mě s někým spletl, příteli.“

Odhodil jsem vozovou dvojku do talonu uprostřed stolu. Stařík mi rozdál novou kartu a ukázalo se, že je to další vozová dvojka. Dobrý trik.

„Počítáš?“ zachechtal se. „Myslíš si, že ten směšný hraničářský přízvuk zakryje, kdo ve skutečnosti jsi?“

Tohle bylo od něho opravdu ošklivé. Nacvičoval jsem svůj přízvuk celé dopoledne, aby vypadal přirozeně.

„Tentokrát neutečeš, Kellene,“ pokračoval mág. „Jsi, kdo jsi, a já jsem, kdo jsem. Jistě, máš trochu magických schopností. Ovládáš pár triků. Ale nejsi lord mág.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem.“

Stařec pohrdavě zafrkal. „Ne, jistěže ne. Jak že ti to ti daromanští barbaři říkají? ‚Královnin divotvůrce?‘“

„Myslím, že Její Veličenstvo dává přednost titulu ‚královský učitel karet‘.“

Odhodil jsem do talonu katapultovou dvojku.

„Její Veličenstvo,“ pohrdavě zakňoural stařec. Odplivl si na stůl, čímž ho o moc víc ani neušpinil, ani nevyčistil. „Ta malá děvka naštvála spoustu lidí, Kellene. Ale je příliš dobře chráněná – je v tom politika, diplomacie, chápeš. Takže jsem byl vyslán, abych jí dal za vyučnou tím, že z tebe udělám odstrašující příklad.“ Znovu si odrkl, zjevně zaskočen vlastní dokonalostí. „Myslíš, že by pak ze mě mohla udělat svého ‚královského učitele dobrých mravů?‘“

„Dost dobře nechápu, jak bych se mohl stát odstrašujícím příkladem, vzhledem k tomu, že, jak už jsem řekl, nejsem ten Kellen, po kterém údajně pátráš.“

Rozdal mi další kartu; tentokrát nesla číslo dvě a zobrazovala dvojici lebek. Bylo to obzvláště působivé, když uvážíte, že daromanský balíček žádnou barvu „lebk“ neobsahuje.

„Nechtěl bys mě ten trik naučit?“ zeptal jsem se.

„K čemu by to bylo?“ Luskl prsty a karta vzplanula. „Byl bych si myslel, že člověk žijící mimo zákon jako ty se radši někde ukryje, ale moje hedvábná kouzla mě neomylně dovedla na toto místo. Upřímně, hochu, zklamals mě natolik, že mám sto chutí zabít tě hned a mít to z krku.“

Zvedl jsem ruce a věnoval mu jeden ze svých nejpodmanivějších úsměvů. „Hele, není třeba se ukvapovat. Jen jsem si sem zašel na panáka a zahrát si karty. Co kdybys mi toho tvého Kellena popsal? Třeba jsem ho tady někde viděl.“

Mág se zachechtal. „Tvoje výška, tvoje postava.“ Hordil na stůl katapultového spodka. „Tvůj podlézavý úsměv, tvoje vlasy barvy hnoje.“ Vyhodil kartu do vzduchu a stal se z ní listový spodek.

„Ten popis se v těchhle končinách hodí na kdekoho,“ namítl jsem. „Mimoto si myslím, že nemáš právo hanět vlasy jiných lidí, příteli.“

„A samozřejmě –“ mág opět vyhodil kartu do vzduchu, a když dopadla tentokrát, zůstala stejná, jen spodkovo oko obklopovala složitá černá kresba – „muž, kterého hledám, má kolem levého oka stejný odporný černý stín, jaký nosíš ty, Kellene z rodu Ke.“

Zaklonil jsem se na židli a zatleskal mu. „Vážně? Teď tedy trochu jemné magie. Opravdu se nenecháš přemluvit, abys mě naučil ty svoje úžasné karetní triky?“

„Triky už ti došly, Kellene,“ pohrozil mi prstem. „Jistě, unikl jsi několika mladším mistrům a s tou svojí troškou magie sis vybudoval jistou pověst. Bezpochyby jsi tady na pár zaostalých křupanů zapůsobil. Možná jsi dokonce zaujal dvanáctiletou holku, která si říká královna. Ale se skutečným lordem mágem se měřit nemůžeš, Kellene. Proto teď zemřeš.“

Vzdychl jsem na znamení marnosti. „Už hodinu se ti tady snažím vysvětlit, příteli, že sis mě s někým spletl.“

„Chceš mi namluvit, že se v těchtole krajích nachází víc než jeden muž s černými znameními kolem levého oka?“

Pokrčil jsem rameny. „Třeba je to jen líčení, víš? Něco jako nová móda. Nebo snad... přetvářka?“

„Přetvářka? Copak by si někdo, kdo má všech pět pohromadě, vědomě zahrával s černým stínem poskvřujícím jeho duši?“ Spráskl rukama. „Beru zpět, chlapče. Je s tebou taková zábava, že je skoro škoda tě zabít. Naneštěstí jsi zabil příliš mnoho jan'tepských mágů...“

Posbíral karty, udělal z nich nevelkou hromádku a rozprostřel je do vějíře po stole. Jedenáct karet. Samí králové. „Pokud se dá věřit tomu, co se říká.“

„Možná dokonce víc?“ odušil jsem a přihodil k nim další kartu z balíčku. Bylo by hezké, kdyby se jako zázrakem ukázalo, že je to další král, ale byla to jen šípová šestka.

„Všechno je možné.“

„Ten Kellen je asi hrozně nebezpečný. To se ani trochu nebojíš, že bys mohl přijít k úrazu, když ho budeš honit po celém daromanském území?“

„Ne.“

Opřel jsem se lokty o stůl a upřeně mu pohlédl do očí. „To jsi si *tolik* jistý sám sebou? Vážně jsi *tak* mocný?“

„Jsem. Ale na rozdíl od těch pitomců, se kterými ses setkal předtím, jsem i opatrný. Proto jsem před naším setkáním učinil jistá opatření.“

Poklepal jsem na svůj komínek mincí. „Tím, že jsi prohrál spoustu peněz v kartách?“

Zasmál se. „Víceméně. Karty tě měly jenom udržet na tvé židli, kterou jsem, jak záhy zjistíš, včera očaroval kouzlem starším a zákeřnějším, než si vůbec umíš představit.“

Pohlédl jsem na svoji židli. „Tenhle rozvrzaný starý krám? Nerad ti to říkám, příteli, ale jestli mě to mělo zabít, pak to moc nefunguje.“

„Zabít tě? Neblázni. Chci si to potěšení schovat pro sebe. Ne, ta židle je očarovaná znehybňujícím kouzlem na základě duchovní spřízněnosti, Kellene. Jakmile se na ni posadí mág, kouzlo se postupně zmocňuje magie, jíž je nositelem. Teď už dokonce i ta špetka síly, kterou máš v dechovém pásku na předloktí, postačí, aby tě sevřela silněji než dubové nebo železné okovy.“ Pokynul mi, abych vstal. „Dělej. Zkus se pohnout. Čím víc se budeš snažit, tím silněji tě kouzlo připoutá k židli, až tě nakonec svým tlakem zardousí.“

Chvilí jsem to zvažoval. „To zní opravdu důmyslně. Neumím si představit způsob, jak bych se dostal z tak

d'ábelské pasti. Až mě napadá, proč to na toho Kellena nikdo předtím nezkusil.“

Stařec se zahihňal. „Ach, ujišťuju tě, že tohle kouzlo ovládá málokdo.“

„Pak by mě tedy zajímalo, proč se deseti lidem, co dneska seděli na téhle židli přede mnou, nic nestalo?“

Starce to viditelně podráždilo. „Jak už jsem říkal, kouzlo účinkuje jenom na jan'tepské mágy. Myslel jsem si, že tě to ocenění potěší, Kellene. Aspoň ti teď lidé budou muset přiznat, že nejsi tak docela bez magických schopností.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl jsem. „D'ábelské a ohleduplné. A přece...“ Začal jsem bubnovat prsty na stůl.

„A přece co?“

Zaklonil jsem hlavu a nepřítomně zíral do stropu. „No, připadá mi riskantní vložit tolik úsilí do něčeho tak banálního jako židle a spoléhat se na to, že se oběť posadí zrovna na tu správnou.“

„Vůbec to nebylo riskantní. Pozoroval jsem tě tu celý uplynulý týden, jak každý večer sedáváš právě na téhle židli. Takže stačilo, abych byl na své židli předtím, než přijdeš, a hostinský se postaral, aby se na ni neposadil nikdo jiný, dokud se neukážeš. Kromě toho jsem si vybral večer, kdy je většina těch barbarů na oslavě narozenin jejich malé královny.“

„Jistě, to dává smysl. Ačkoli...“

„Copak?“

„Já jen že tenhle Kellen má být d'ábelsky mazaný psanec, ne? Pravý génius ovládající umění unikat nepřátelům.“

„Génius? Ne. Spíš je prohnáný. Má v rukávu pár triků, to jistě.“

Souhlasně jsem přikývl. „Dobrá. Tak je prohnáný. Rafinovaný. Takže otázka zní: nebylo by možné, že by tak prohnáný a rafinovaný chlápek zjistil, co máš za lubem, přišel sem včera v noci a prohodil židle? Myslím tím, že se zdá, že má až neskutečnou schopnost přežít v každé situaci. Co kdyby se sem včera v noci po zavírací době tajně vplížil, postavil tvoji židli sem a svoji židli přesně tam, kde teď sedíš ty? Neznamenaloby to, technicky vzato, že očarovaný znehybňujícím kouzlem bys byl ty?“

Mág přimhouřil oči. Pokusil se zvednout ruku a otevřel ústa, když se ani nepohnula. Škubal rukávem pláště, jako kdyby byl přilepený k opěrce židle. Začal sebou zuřivě vrtět ve snaze uniknout ze židle, ale nebylo mu to nic platné. Jeho pohyby byly čím dál tím prudší, až na mě nakonec jenom civěl přes stůl a pomalu pohyboval rty, bezmocně, jako kdyby mu prsa drtilo stále těžší olověné závaží. Víčka se mu zachvěla a zavřela se.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Pak se stařík rozesmál.

Bez sebemenší námahy vstal ze židle a pohladil si břicho. „No teda. Ten výraz ve tvé tváři! Přísahám, hochu, že to nemělo chybu! Bylo to jako pozorovat kata pod šibenicí, když zjistí, že má oprátku na vlastním krku!“

„V tom případě,“ řekl jsem suše, „to tedy bylo slušné představení.“

Stařec se uklonil až po pás. „Děkuji, děkuji.“ Posadil se a znovu se začal hihňat. „Varoval jsem tě předem, Kellene, že jsem o něco chytřejší než ti mágové, se kterými jsi bojoval předtím.“

„O něco,“ připustil jsem.

„Věděl jsem, že by ses mohl dovědět, co mám v úmyslu, proto jsem učinil předběžná opatření. Zařídil jsem, aby židle byly hned ráno zkontrolovány. Takže když ses sem včera v noci vloudil a vyměnil je...“

„Tvůj komplic je před mým příchodem vrátil zpátky.“ Ohlédl jsem se po hostinském, jehož umouněná tvář zářila úsměvem. „Moc pěkně se chováš ke stálým zákazníkům.“

Mág se opřel rukama o stůl mezi námi. „I když to bylo nanejvýš zábavné, bohužel jsem mezitím zmeškal čas, kdy jsem si měl vyzvednout druhou polovinu své odměny, což znamená, že musíme tu záležitost uzavřít spolu.“

Hostinský se k nám přiloudal a položil na stůl zaprášenou láhev vína a vývrtku.

„Ty něco slavíš,“ otázal jsem se, „nebo mě chceš ještě před tím, než mě zabiješ, pozvat na skleničku?“

„Myslíš tohle?“ zvedl láhev. „Ale ne. Tohle si schovám na potom.“ Postavil láhev zase na stůl, vytáhl z kapsy bílý hadřík a začal jím otírat vývrtku. „Tuhle věc,“ pravil a zvedl ji přede mnou, „ti zavrtám do toho tvého černého oka a potom ti vyrvu život z těla.“

Polkl jsem naprázdno. „Jestli k tomu můžu něco říct, tak na takového vznešeného pána, jako jsi ty, mi to připadá poněkud barbarské.“

„Požadavek mých daromanských zaměstnavatelů,“ pokrčil rameny. „Hanobení mrtvol jejich nepřátel je u nich něco jako tradice. Pro jejich královnu to bude o to důraznější vzkaz.“

Soucitně jsem přikývl. „Práce na volné noze může být tak nechutná.“

„Mně to nevadí.“ Otočil vyleštěnou vývrtkou ve vzduchu. „Lord mág si jen málokdy ušpiní ruce, ale vrazit ti tohle do oka? Působit ti takové strašlivé utrpení, zatímco tam sedíš, řveš bolestí a nemůžeš se ani pohnout?“ Otrásl se. „Řekněme, že je to nápad, který mě zaujal. Nejspíš se zadusíš v boji proti znehybňujícímu kouzlu dřív, než zemřeš na následky svých zranění.“

Zakousl jsem se do rtu. „Nepočítáš s tím, že se ti to budu snažit rozmluvit? Že ti možná nabídnu obchod?“

Mág zavrtěl hlavou. Usmál se, naposledy mi ukázal své dokonalé zuby a vstal. V pravé ruce pevně svíral vývrtku.

„A sakra,“ řekl jsem. „Jestli tohle má být den, kdy se setkám se svými předky, tak bych u toho radši stál.“

„Říkal jsem ti, že –“

Nikdy se nedovím, co mi chtěl ten stařík sdělit, protože mu slova odumřela na rtech, když uviděl, jak vstávám ze židle.

„To není...“

Zvedl jsem láhev vína a mrkl na ročník naškrábaný inkoustovou tužkou. Zřejmě se jednalo o nejdražší láhev, jakou podnik nabízel. Musela stát pěkné peníze.

„Tady něco nehraje,“ nechápal mág. Připomínal mi zmateného dědulu, který právě zjistil, že zabloudil velmi daleko od domova.

„Že by to kouzlo nefungovalo?“ hádal jsem.

„Vyloučeno. Moje kouzla nikdy neselhala. *Nikdy.*“

„To je tedy vážně záhada.“ Zvedl jsem prst. „Třeba je ten Kellen mnohem, mnohem mocnější, než se ti snažili namluvit.“

„Ale...“ zajíkl se stařec, „každý přece ví, že Kellen z rodu Ke je velice slabý mág. Rozzářil jen dechový pásek. Jeho magie je slabá jako magie dítěte!“

Zamyšleně jsem přikývl. „Ano, i to jsem slyšel. Takže pokud tvoje kouzla nikdy neselžou a ten Kellen není dost silný, aby je přemohl, pak zbývá jediné vysvětlení, že?“

Zvedl jsem ze stolu bílý hadřík a začal si stírat z levého oka černé líčení.

„Předkové! Ty jsi mě podvedl! Ty nejsi –“

Nevinně jsem se usmál. „Buď spravedlivý, příteli. Pokoušel jsem se tě upozornit, že nejsem ten Kellen z rodu Ke, kterého hledáš. Řekl jsem ti to několikrát, jestli si vzpomínáš.“

Mágovi se podařilo opět nabýt ztracené rovnováhy a začal ohýbat prst do tělesného tvaru, jak říkají Jan'Tepové. „Ať jsi, kdo jsi, skutečnost, že tě ta židle neznehynila, znamená, že nemáš žádné magické schopnosti, kterými by ses bránil. Takže mi teď hezky povíš, kde se Kellen skrývá, nebo budeš ještě na kolenu prosit o rychlou smrt!“

„Klidně ti to řeknu zadarmo,“ odtušil jsem a hodil špinavý hadr přes mágovo rameno. „Je přímo za tebou.“

Mág se prudce otočil. Hostinský ležel omráčený na podlaze. Opilec, který chrápal v koutě, teď stál za staříkem a otíral si levé oko mágovým hadrem.

„Podvod!“ vykřikl mág. „Hnusný trik!“

Kellen Argos – alespoň takové jméno udal, když si mě najal – se na starce soucitně usmál. Černé obrazce kolem jeho oka, které jsme předtím celé hodiny malovali kolem mého, zlověstně zářily v matném světle lucerny. „Je to,

jak říkáš, lorde mágu: mám strašně málo magických schopností, se kterými můžu pracovat. Jediné, co mi zbývá, jsou triky.“

Abych dostal svému závazku až do konce, praštil jsem mága ze všech sil láhví do zátylku. Sklo se roztříštilo na tisíc kousků a víno se rozlilo po starcových mastných vlasech. Svalil se jako pytel.

Kellen Argos u něho poklekl, přesvědčil se, že mu srdce stále bije, a prohledal mu plášť, z nějž vytáhl měšec s penězi. Vylovil z něj několik mincí, které si strčil do kapsy, a podal mi zbytek.

Podíval jsem se do měšce. Bylo v něm celé jmění; dost na to, abych si za ně mohl koupit nižší šlechtický titul a pěkný zámeček poblíž hlavního města. Dost na to, aby to ve mně vyvolalo podezření. „V čem je háček?“

Kellen uchopil omráčeného mága za jednu ruku.

„Pomůžeš mi s ním.“

Vzali jsme ho mezi sebe, zvedli a posadili na židli, na které jsem předtím seděl já.

„Připadá mi to trochu kruté,“ ozval jsem se.

Kellen pohladil staříka po hlavě. „O nic víc, než co měl přichystané pro mě. Kromě toho teď už budou jeho zaměstnavatelé na cestě sem, aby to oslavili. Možná se nad ním slitují a najmou dalšího mága, který ho ze znehýbnovacího kouzla vysvobodí.“

„Proč ho prostě nezabijeme? To se nebojíš, že těm lidem vyžvaní, jak jsi to dokázal?“

„Na to právě spoléhám.“ Přešel k lavici, na které předstíral spánek, a vzal si kabát a černý hraničářský klobouk, jehož stuhu nad krepou zdobily stříbrné pečetě.

„Až si příště královnini nepřátelé budou chtít najmout nějakého lorda mága, aby za ně udělal špinavou práci, budou muset za tu čest zaplatit mnohem víc.“

Zamířil k létacím dveřím od lokálu.

„Ještě jedna otázka,“ zadržel jsem ho. „Pracuješ pro královnu, že? Chci říct, jsi příslušník daromanského dvora?“

„To mi pořád připomínají.“

„Proč tu tedy není aspoň deset královských šerifů nebo palácových strážů, aby ti kryli záda?“

Nasadil si klobouk. Byl mu trochu velký. I když jsme si skutečně byli podobní – dost na to, abychom oklamali cizince –, byl přece jen o pár let mladší než já a vypadal mnohem... unavenější.

„Taky mi říkají, že moc nevycházím s jinými lidmi.“

„A co bude příště?“ nedal jsem se odbýt. „Tenhle trik nebudeš moct použít dvakrát.“

Rozrazil dveře, kterými z ulice dovnitř pronikly vzdálené dozvuky včerejší oslavy. Otočil se ke mně a v koutcích úst mu zahrál lišácký úsměv. Tvářil se jako pobuda, když vyklouzne zadním oknem z vašeho domu poté, co vám ukradl večeři. „Příště budu nejspíš muset přijít s nějakým novým trikem.“